

NEGATIV

Rozhodnout se špatně jednou, dvakrát. Vést se s proudem a nesnažit se plavat správným směrem. Nechat padat do duše temnotu, kterou s sebou nese vlažnost a pohodlný život. Smířit se s hříchem, vzdát boj o dokonalost, dát Bohu „jen trochu méně“ ... to vše nepozorovaně mění optiku našeho pohledu na svět – na to, co je dobré a co je špatné. Je to jakési rozostření pohledu, ztemnění, které může mít osudné následky.

Vezmeme-li do rukou evangelium (Mk 3. kap.), vidíme, jak nepochopitelně někteří reagují na Ježíšovy zázraky – uzdravení ochrnuté ruky v synagoze (v 1–5), uzdravování mnohých a vyházení zlých duchů (v 10–12) – jeho blízcí tvrdí, že se pomátl v 10–12) – jiní se domlouvají, že ho zabijí (v 6), a někteří tvrdí, že dobro, které dělá, je dílo ďáblovo, a tedy vlastně zlo (v 22)!

Pomoci druhému, uzdravit někoho je přece dobro. Jak je možné, že lidé vzdělání a dobří mohou tuto skutečnost takto přerokovat? Ježíš upozorňuje své učedníky: „přichází hodina, kdy každý, kdo vás zabije, bude si myslet, že tím uctívá Boha.“ (Jan 16, 2) A nemluví o bláznech, kteří nevědí, co dělají, nebo o těch, kdo mají zálibu v násilí, ale o „dobrých lidech“. To není situace, která se stala dávno nebo je někde daleko. Žijeme uprostřed ní. Stačí si všimnout:

Mezinárodní společenství hledá v Sýrii chemické zbraně, ale nepozastává se nad smrtí více než 73 455 osob (jen za rok 2013!), včetně 22 436 civilistů zabitých „konvenčními zbraněmi“.

Je dovolené a státem podporované zabíjení nenarozených dětí vlastními rodiči a současně zákonem chráníme zvířata před bolestivou smrtí.

Tvrdíme, že jsme v ekonomické krizi a zároveň se hlásá, že ozdravení ekonomiky přijde, budeme-li věci fungující vyházovat a kupovat si nové.

Citovat z Bible, že sodomie (praktikovaná homosexualita) je hříchem, může být trestné. Žít veřejně homosexuálně je zákony chráněno a oproti rodině zvýhodňováno.

Nic neprodukuje, jsme bohatí, protože obchodujeme, a nepřijde nám divné, že ti, kteří pracují (vyrábějí), nemají ani na chléb.

Vychovávat děti, vést je k práci a občas i spravedlivě trestat může vést k jejich odebrání státem, současně je ale normální si kupovat věci vyráběné dětmi v nelidských podmínkách v Asii.

Už sis na takové zprávy a postoje zvykl, nepřekvapí tě? Pak si dej pozor, abys jednou netvrdil, že černá je bílá a zlo je dobro. Tak jako žádná droga není bezpečná, protože je 'měkká' (ač to někteří drze tvrdí), není vlažnost, nehledání dobra, lhostejnost či soužití s hříchem cestou do nebe druhé kategorie, ale jistou cestou do pekla.

Tak vzhůru do boje za dobro, vzhůru za pravdivé poznání věcí zřejmých.

otec Marek Miškovský

Foto: wikipedia.org

Evangelizace a misie

Foto: Zbyněk Pavienský

Papež František stále mluví o evangelizaci a misiích, že je to povinnost každého křesťana. Jak to mám konkrétně dělat v praxi?

Karel, 15 let

Jde o to, že nemáš sedět doma a čekat, až přijde někdo, kdo potřebuje pomoc, ale máš se sám zajímat o lidi kolem sebe. Nejprve o ty, se kterými žiješ (rodina) a se kterými se znáš (kamarádi, farnost). Takže nemusíš jezdit po světě a přemlouvat lidi, aby uvěřili. Začni tím, že nebudeš sedět pořád u PC a hrát hry, ale třeba se zajímat o lidi kolem. Můžeš si s nimi psát, mluvit, prožívat volný čas a možná budeš překvapený, jak i tobě tato setkávání pomáhají růst. Oni pak z tvého mluvení i chování časem poznají, že jsi „nějaký jiný“. Všimnou si, že nemluvíš sprostě, je na tebe spolehnouti, dokážeš se omluvit, snažíš se pomoci v nouzi... To dnes není běžné. A řeknou si pak „proč je takový“? A to je tvoje evangelizace, protože jim tak otvíráš cestu k Pánu Ježíši. Na evangelizaci ani misiích nesmíme být však sami! Proto by bylo dobré zkusit si najít kamarády podobného uvažování, založit společenství a nebo se zapojit do Misijního díla ČR (www.misijnidila.cz).

otec Jiří Kaňa

Máš-li nějaký dotaz, napiš nám ho na e-mail: vrtak@tarsicius.cz

SEMINÁŘ VE STÍNU PALEM

Výhled na Řím ze střechy semináře

Foto: archiv autora

Malý rozstřel na začátek: Kolik je v České republice kněžských seminářů? Dva. Správně! A kolik je českých seminářů? Zase dva? Pozor, rovnou tři! A jakpak to? Tušíte, kampak se nám ten třetí schoval? Tak a teď pěkně od začátku, vítejte v Nepomucenu...

Nepomucenum, to je název české koleje v Římě, kde se ke kněžské službě připravují bohoslovci z Čech a Moravy v současném počtu sedm. Základní kámen našeho semináře byl požehnán o 70. narozeninách papeže Pia XI., 31. května 1927 – to dostal pěkný dárek, co říkáte :-)?

JAK TO U NÁS VYPADÁ?

Abychom stihli všechno důležité, začínáme den už v 5:55 v kapli rozjímáním. To je čas, který věnujeme Pánu Ježíši, abychom nezapomněli, že s ním chceme jít do všeho, co nový den přinese. Po mši svaté a ranních chválách na nás čeká snídaně. A potom – to sami dobře znáte – jdeme do školy. Každý den máme čtyři hodiny. Všechno v italstině, takže je to hlavně na začátku docela boj pochopit, o co vlastně „go“...

Po školním zápolení nás čeká zasloužený oběd. Určitě vás bude zajímat, jak nám tady vaří. Sestry boromejky zvládají na jedničku s hvězdičkou českou i italskou kuchyni. A řeknu vám, že tak dobré špagety, jako umí udělat tady, jsem ještě nikde nejedl! Odpovědně se opět nabízí příležitost proniknout hlouběji do nějaké teologické vědy, vzít si dobrou knížku nebo si trošku odpočinout :-). Po modlitbě večerních chval jdeme s očekáváním do refektáře (tak se v našem slangy říká jídelně) na večeři. Večerní program je různý, někdy máme společnou modlitbu, setkání s otcem spirituálem nebo adoraci.

Budova semináře

Papež na středeční generální audienci

Osazenstvo Nepomucena

Trávení volného času

KDO TU VŠECHNO JE?

Asi byste v semináři čekali, že zde budou seminaristé – kluci, kteří se připravují na kněžskou službu. Správně. Ale možná někoho může překvapit, že v našem semináři – Nepomucenu – žije více kněží než nás bohoslovců. To proto, že i oni zde chodí do školy – do takové speciální, o pár levelů vyšší, kde studují svou další specializaci. Nesmíme také zapomenout na našeho kápu (v našem slovníku: otce rektora) P. Petra Šikulu, vícekápa (otce vicerektora) P. Romana Czudka a spirituála P. Richarda Čemuse.

ALE NEUČÍTE SE POŘÁD, NEBO JO?

Škola je důležitou částí naší přípravy na misi v terénu. Ale nebojte, určitě to není jen o škole :-). Řím je krásné město, které nabízí spoustu příležitostí. No a ty přímo vyzývají k tomu, abychom je dobře využili. Tak například setkání s papežem Františkem při bohoslužbách na Svatopetrském náměstí, objevení kostelů a památek, které svědčí o víře a životě mnoha věřících před námi, hrdinství mučedníků, příkladu svatých... Také nesmíme zapomenout na krásné počasí po většinu roku, teplé moře, páteční seminární fotbalovou „ligu“ a italskou zmrzlinu, ale to jen občas jako odměnu, že jsme se něco naučili :-).

NENÍ TO PŘECE JENOM TROCHU Z RUKY?

Jak se to vezme. Letadlo to z Prahy do Říma zvládne stejně rychle, jako České dráhy z Prahy až k nám domů. Autobusem to ale trvá o něco déle, jak jsme se mohli přesvědčit na vlastní kůži, když jsme byli o Vánocích doma. Další cestu do Čech podnikneme o Velikonocích a potom, až nastanou prázdniny. Budeme se na ně těšit a držet jim palce, aby nezabloudily a přišly co nejrychleji, co říkáte?

No a než vám zamáváme z Věčného města, tak vám přejeme, ať máte opravdovou radost z toho, že sloužíme našemu Mistru Pánu Ježíši tam, kde mu můžeme být nejbližší – u jeho oltáře.

Za kluky z Nepomucena Petr Soukal